

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **O. L., nar. X**
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupen Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem,
se sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. května 2023, č. j.: CPR-14255-3/ČJ-2023-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 3. 2023, č.j. KRPA-89664-11/ČJ-2023-000022-UA o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 let tak, že část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, která bude stanovena postupem dle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. Podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“ se nahrazuje výrokem: „Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. není vycestování účastníka řízení možné a počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se tedy stanoví podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ode dne, kdy účastník řízení vycestuje z území členských států Evropské unie, na základě doby k vycestování, která bude stanovena postupem podle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.“ s tím, že ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě spatřoval nesprávnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nevzal v potaz specifické okolnosti, které v období 20. 10. 2020 až 10. 3. 2023 nastaly, v podobě koronavirové epidemie, která zásadním způsobem omezovala život jak české tak i ukrajinské společnosti právě v období, kdy by žalobce byl povinen vycestovat.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil válku na Ukrajině, která od 24. 2. 2022 zásadně omezovala možnost vycestování s tím, že toto omezení uznává i Česká republika.
4. Nelze proto považovat za přiměřené a zcela spravedlivé, že tyto faktory nejsou v napadeném rozhodnutí ani zmíněny a že napadeného rozhodnutí vychází z toho, jakoby byla situace zcela běžná.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poukázal na to, že svoje námitky žalobce uplatnil až v žalobě s tím, že ve správním řízení podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze blanketní odvolání.
6. Dále žalovaný uvedl, že se na žalobce nevztahovalo Usnesení vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020, ze kterého vycházelo i sdělení Ministerstva vnitra, kdy „cizinci, kterým uplynula doba oprávněného pobytu do dne 16. 7. 2020, mohou na území setrvat, a to až do dne 16. 7. 2020.“ (sic!) Vytýkaný neoprávněný pobyt žalobce pak následoval až po ukončení výjimky z uvedeného usnesení. Současně nebyl podle žalovaného zaznamenán žádný případ, kdy by orgány veřejné moci Ukrajiny bránily vstupu na své území vlastním občanům. Žalovaný také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č.j. 2 Ažs 43/2020-27, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obecné ztížení podmínek pro cestování kvůli koronavirové epidemii neznámá, že by nebylo možno vyhostit cizince do země, která ji zvládá hůře než ČR nebo její zdravotní systém skýtá menší naději na zvládnutí choroby, již koronavirus způsobuje.
7. Žalovaný rovněž konstatoval, že napadené rozhodnutí není vykonatelné, neboť podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování žalobce možné, z čehož je zřejmé, že se správní orgány situací na Ukrajině zabývaly.
8. S ohledem na shora uvedené tak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 10. března 2023 kontrolován hlídkou policie poté, co se dostavil na pracoviště Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině, nám. OSN 844/1, Praha 9. Vzhledem k zjištění, že žalobce přicestoval na území České republiky na základě biometrického cestovního dokladu již dne 23. 7. 2020 a od té doby nevycestoval a že není držitelem víza ani jiného pobytového titulu, vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území České republiky nelegálně, protože byl hlídkou podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Z fotokopie cestovního dokladu žalobce vydaného Ukrajinou č. X a v něm vyznačeného vstupního razítka ze dne 23. 7. 2020 z maďarského hraničního přechodu Beregsurány se podává, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 23. 7. 2020, přičemž žádné následné výstupní razítko v předmětném cestovním dokladu vyznačeno nebylo. V cestovním dokladu žalobce nebylo současně vyznačeno žádné vízum či jiné pobytové oprávnění.
12. Dne 10. března 2020 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce následně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru přes Maďarsko dne 23. 7. 2020 a téhož dne přicestoval do České republiky, kde od té doby pobývá nepřetržitě. Je mu známo, že může na území České republiky pobývat na bezvízový styk 90 dní. V době jeho platnosti pak nevycestoval, jelikož začal koronavirus a následně zde sehnal nějaké brigády a měl možnost vydělat peníze. Je si vědom svého současného neoprávněného pobytu a považuje se svoji hloupost, že se nešel registrovat hned po vypuknutí války. O azyl nikdy nežádal. K osobním poměrům uvedl, že je svobodný. V České republice nemá nikoho, ani zde nemá žádné závazky či

pohledávky. Na Ukrajině se má kam vrátit, neboť tam má otce a dvě sestry. Výslovně též uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí, ale problém je tamní současná situace.

13. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který o něm rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *je policej v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
20. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
21. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez*

státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.

22. Ze správního spisu je nyní v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni kontroly provedené dne 10. 3. 2023 a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 21. 10. 2020, jak uzavřel žalovaný v napadeném rozhodnutí. To se podává zejména z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního dokladu žalobce, a také z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a údajů vyznačených v jeho cestovním dokladu lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy již v roce 23. 7. 2020 a od té doby se na území členských států Evropské unie zdržoval nepřetržitě a nevycestoval, ačkoli byl oprávněn pobývat zde na základě biometrického cestovního dokladu pouze do 20. 10. 2020. Žalobce navíc sám tato skutková zjištění nerozporoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 21. 10. 2020 do 10. 3. 2020.
23. Co se týče námitky, že správní orgány nevzaly v potaz epidemii nemoci Covid-19, je třeba v první řadě konstatovat, že takto uplatněná námitka je velmi obecná s ohledem na značnou délku neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, která není ani zdaleka kryta dobou trvání pandemické situace. Žalovaný pak správně poukázal na skutečnost, že již od prvního dne neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky zde nebyla v platnosti žádná opatření znemožňující vycestování žalobce do země původu ani opatření, jež by umožňovala žalobci setrvat na území České republiky z důvodu pandemie či v souvislosti s ní vyhlášeného nouzového stavu. Žalobce sám pak ani nic takového konkrétně ve své žalobě neuvedl. Za příležitosti (vzhledem k obecnosti předmětné žalobní námitky) lze považovat také odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č.j. 2 Azs 43/2020-27, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obecné ztížení podmínek pro cestování kvůli koronavirové epidemii neznamená, že by nebylo možno vyhostit cizince do země, která ji zvládá hůře než ČR nebo jejíž zdravotní systém skýtá menší naději na zvládnutí choroby, již koronavirus způsobuje. K této námitce je třeba rovněž podotknout, že ji žalobce uplatnil až v žalobě, kdy ve správním řízení podal pouze blanketní odvolání, pročez se touto žalovaný nebyl povinen výslovně zabývat. Epidemii koronaviru žalobce pouze zmínil v rámci svého výsledku k dotazu na to, proč nevycestoval v době, kdy ještě byl oprávněn pobývat na území České republiky. Nijak tím však nerozporoval to, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Proto správní orgány nijak nepochybily, když se epidemií nemoci Covid-19 při absenci jakéhokoli opatření platného v době neoprávněného pobytu žalobce umožňujícího mu setrvat na území České republiky výslovně v napadeném rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezabývaly.
24. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, byla tato všeobecně známá skutečnost správními orgány adekvátně zohledněna postupem podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců tak, že nebyla dosud žalobci stanovena lhůta k vycestování, když správní orgány současně dospěly k tomu, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobní tvrzení, že správní orgány nevzaly v potaz existenci válečného konfliktu na Ukrajině, tak neodpovídá skutečnosti.

25. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, když žalobce podal jen blanketní odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. str. 3 - 4 napadeného rozhodnutí a str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Žalobce přitom neuvedl nic konkrétního k tomu, jakým způsobem by mělo být správním vyhoštěním zasaženo nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Sám navíc uvedl do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, že má nejbližší rodinu na Ukrajině a že na území České republiky se nenachází žádná jemu blízká osoba ani nemá v České republice žádné vazby. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
26. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
27. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena hluboko v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně na stranách 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnili dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na označené části odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, se kterými se ztotožňuje, plně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 17. července 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce